
Dokument ze zasedání

A8-0390/2016

20.12.2016

ZPRÁVA

k možnému vývoji a změnám současného institucionálního uspořádání
Evropské unie
(2014/2248(INI))

Výbor pro ústavní záležitosti

Zpravodaj: Guy Verhofstadt

OBSAH

	Strana
NÁVRH USNESENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU	3
MENŠINOVÉ STANOVISKO	21
MENŠINOVÉ STANOVISKO	22
STANOVISKO ROZPOČTOVÉHO VÝBORU	23
STANOVISKO VÝBORU PRO ROZPOČTOVOU KONTROLU	26
VÝSLEDEK KONEČNÉHO HLASOVÁNÍ V PŘÍSLUŠNÉM VÝBORU	30

NÁVRH USNESENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU

k možnému vývoji a změnám současného institucionálního uspořádání Evropské unie (2014/2248(INI))

Evropský parlament,

- s ohledem zejména na články 1, 2, 3, 6, 9, 10, 14, 15, 16, 17, 48 a 50 Smlouvy o Evropské unii (SEU), články 119, 120–126, 127–133, 136–138, 139–144, 194 a 352 Smlouvy o fungování Evropské unie a připojené protokoly,
- s ohledem na Listinu základních práv Evropské unie,
- s ohledem na zprávu předsedy Evropské komise ze dne 22. června 2015 vypracovanou v úzké spolupráci s předsedy Evropské rady, Evropského parlamentu, Evropské centrální banky a Euroskupiny nazvanou „Dokončení evropské hospodářské a měnové unie“ (dále jen „zpráva pěti předsedů“)¹,
- s ohledem na své usnesení ze dne 19. listopadu 2013 o návrhu nařízení Rady, kterým se stanoví víceletý finanční rámec na období 2014–2020² a na své rozhodnutí ze dne 19. listopadu 2013 o uzavření interinstitucionální dohody mezi Evropským parlamentem, Radou a Komisí o rozpočtové kázní, o spolupráci v rozpočtových záležitostech a o řádném finančním řízení³,
- s ohledem na VFR a na interinstitucionální dohodu přijatou dne 2. prosinec 2013⁴,
- s ohledem na práci a průběžnou zprávu skupiny na vysoké úrovni pro vlastní zdroje⁵,
- s ohledem na závěry Evropské rady ze dnů 18. a 19. února 2016 o novém řešení pro Spojené království v rámci Evropské unie, které je s ohledem na rozhodnutí Spojeného království vystoupit z Evropské unie bezpředmětné,
- s ohledem na výsledek referenda o členství Spojeného království v EU;
- s ohledem na výsledky běžného průzkumu Eurobarometr č. 84 z podzimu 2015 nazvaného „Veřejné mínění v Evropské unii“ a na výsledky zvláštního průzkumu Eurobarometr z června 2016 nazvané „Evropané v roce 2016: Vnímání a očekávání, boj proti terorismu a radikalizaci“,
- s ohledem na posudek 2/16 Soudního dvora Evropské unie o návrhu dohody o přistoupení EU k Evropské úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „EÚLP“)⁶,

---

¹ http://ec.europa.eu/priorities/sites/beta-political/files/5-presidents-report_cs.pdf

² Přijaté texty, P7_TA(2013)0455.

³ Přijaté texty, P7_TA(2013)0456.

⁴ Úř. věst. L 347, 20.12.2013, s. 884.

⁵ http://ec.europa.eu/budget/mff/hlgor/index_en.cfm

⁶ Posudek 2/13 Soudního dvora ze dne 18. prosince 2014.

- s ohledem na rozhodnutí Evropské rady ze dne 28. června 2013, kterým se stanoví složení Evropského parlamentu¹,
- s ohledem na své usnesení ze dne 12. prosince 2013 o ústavních problémech víceúrovňové správy v Evropské unii²,
- s ohledem na své usnesení ze dne 15. dubna 2014 o jednáních o VFR na období 2014–2020: ponaučení a další postup³,
- s ohledem na svá usnesení ze dne 22. listopadu 2012 o volbách do Evropského parlamentu v roce 2014⁴ a ze dne 4. července 2013 o zlepšení praktických opatření pro konání evropských voleb v roce 2014⁵,
- s ohledem na své usnesení ze dne 20. listopadu 2013 o umístění sídel evropských institucí⁶,
- s ohledem na své usnesení ze dne 28. října 2015 o evropské občanské iniciativě⁷,
- s ohledem na své usnesení ze dne 11. listopadu 2015 o reformě volebního práva Evropské unie a na k němu přiložený návrh pozměňující Akt o volbě členů Evropského parlamentu ve všeobecných a přímých volbách⁸,
- s ohledem na své usnesení ze dne 28. června 2016 o rozhodnutí vystoupit z EU, které je výsledkem referenda ve Spojeném království⁹,
- s ohledem na své usnesení XXXXX o zlepšení fungování Evropské unie využitím potenciálu Lisabonské smlouvy,
- s ohledem na své usnesení XXXXX o rozpočtové kapacitě pro eurozónu,
- s ohledem na své usnesení ze dne 25. října 2016 obsahující doporučení Komise o vytvoření mechanismu EU pro demokracii, právní stát a základní práva¹⁰,
- s ohledem na nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/1624 ze dne 14. září 2016 o evropské pohraniční a pobřežní stráž¹¹,
- s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru ze dne 16. září 2015¹² a stanovisko Výboru regionů ze dne 8. července 2015¹,

---

¹ Úř. věst. C 181, 29.6.2013, s. 57.

² Přijaté texty, P7_TA(2013)0598.

³ Přijaté texty, P7_TA(2014)0378.

⁴ Přijaté texty, P7_TA(2012)0462.

⁵ Přijaté texty, P7_TA(2013)0323.

⁶ Přijaté texty, P7_TA(2013)0498.

⁷ Přijaté texty, P8_TA(2015)0382.

⁸ Přijaté texty, P8_TA(2015)0395.

⁹ Přijaté texty, P8_TA(2016)0294.

¹⁰ Přijaté texty, P8_TA(2016)0409.

¹¹ Úř. věst. C 251, 16.9.2016, s. 1.

¹² OJ C 013, 15.1.2016, p. 183.

- s ohledem na prohlášení „Větší evropská integrace: cesta vpřed“ předsedů italské Poslanecké sněmovny (Camera dei deputati), francouzského Národního shromáždění (Assemblée nationale), německého Spolkového sněmu (Bundestag) a lucemburské Poslanecké sněmovny (Chambre des Députés), které byly podepsáno dne 14. září 2015 a které nyní podporuje i několik dalších parlamentních komor v EU,
  - s ohledem na stanovisko Výboru regionů ze dne 31. ledna 2013 „Posilování občanství EU – podpora volebních práv občanů EU“;²
  - s ohledem na článek 52 jednacího řádu,
  - s ohledem na zprávu Výboru pro ústavní záležitosti a na stanoviska Rozpočtového výboru a Výboru pro rozpočtovou kontrolu (A8-0390/2016),
- A. vzhledem k tomu, že cílem tohoto usnesení je řešit dnešní problémy způsobem, který současné nástroje obsažené ve Smlouvách neumožňují a který je proto možný pouze prostřednictvím budoucí změny Smlouvy;
  - B. vzhledem k tomu, že evropské instituce nejsou schopny se vyrovnat s hlubokou a mnohotvárnou krizí, kterou dnes Unie prochází („polykrize“), včetně jejích finančních, ekonomických, sociálních a migračních důsledků, ani s vzestupem populistických stran a nacionalistických hnutí, což způsobuje rostoucí nespokojenost stále větší části obyvatelstva s fungováním současné Evropské unie;
  - C. vzhledem k tomu, že členské státy nemohou náročné evropské výzvy řešit jednotlivě, nýbrž je zapotřebí společná reakce Evropské unie;
  - D. vzhledem k tomu, že pokrok při budování Unie, která by dokázala skutečně dosahovat svých cílů, je mařen jednak špatným fungováním rozhodovacích postupů, protože Rada se soustavně snaží dosahovat jednomyslnosti (tato praxe dodnes vychází z tzv. Lucemburského kompromisu), a jednak neexistencí jediného a důvěryhodného výkonného orgánu, který by měl plnou demokratickou legitimitu a pravomoci umožňující přijímat účinná opatření v široké škále politických oblastí; vzhledem k tomu, že nedávné příklady, jako je např. nedostatečné řízení pohybu uprchlíků, pomalé čištění rozvah našich bank po vypuknutí finanční krize a neexistence okamžité společné reakce na vnitřní a vnější hrozbu terorismu, přesvědčivě ukázaly, že Unie není schopna účinně a rychle reagovat;
  - E. vzhledem k tomu, že EU nemůže naplnit očekávání evropských občanů proto, že nejsou plně využívány všechny možnosti, které nabízejí současné Smlouvy, a protože Smlouvy neposkytují všechny potřebné nástroje, pravomoci a rozhodovací postupy k tomu, aby bylo možné účinně dosahovat těchto společných cílů;
  - F. vzhledem k tomu, že tento problém ve spojení s tím, že členské státy nemají žádnou společnou vizi budoucnosti našeho světadílu, způsobil bezprecedentní úroveň „euroskepticismu“, který vede k návratu k nacionalismu a vytváří riziko oslabení Unie a možná dokonce jejího rozpadu;

¹ OJ C 313, 22.9.2015, p. 9.

² Úř. věst. C 62, 2.3.2013, s. 26.

- G. vzhledem k tomu, že systém, v jehož rámci se členské státy uchylují k řešením „à la carte“ a který byl dále posílen Lisabonskou smlouvou, Unii dále zkomplikoval a prohloubil její vnitřní rozdíly, místo aby napomáhal dalšímu rozvoji Unie; vzhledem k tomu, že navzdory flexibilitě, kterou umožňují Smlouvy, získalo několik členských států četné výjimky („opt-out“) z primárního práva, takže vznikl neprůhledný systém vzájemně se protínajících okruhů spolupráce a není tedy možné účinně provádět demokratickou kontrolu;
- H. vzhledem k tomu, že smlouvy nabízejí různé formy flexibilní a diferencované integrace na sekundární úrovni prostřednictvím nástrojů posílené a strukturované spolupráce, které by se měly používat jen v omezeném počtu politických oblastí a měly by být přitom inkluzivní, aby možnost podílet se na této spolupráci měly všechny členské státy; vzhledem k tomu, že dvacet let po zavedení posílené spolupráce je její dopad stále velmi omezený; vzhledem k tomu, že posílená spolupráce byla povolena ve třech případech, totiž u společných pravidel pro právo, které se použije pro rozvody mezinárodních párů, evropského patentu s jednotným účinkem a zavedení daně z finančních transakcí; vzhledem k tomu, že posílenou spolupráci je nutné používat pouze jako první krok k další integraci politik, jako je společná bezpečnostní a obranná politika (SBOP), a ne jako způsob, jak usnadnit zavádění řešení „à la carte“;
- I. vzhledem k tomu, že komunitární metoda musí být zachována a mezivládní řešení ji nesmějí oslabit, a to ani v oblastech, v nichž ne všechny členské státy splňují podmínky účasti;
- J. vzhledem k tomu, že euro je měnou Unie (čl. 3 odst. 4), Spojené království získalo výjimku z povinnosti připojit se (protokol č. 15), Dánsko má ústavní výjimku (protokol č. 16), Švédsko přestalo dodržovat konvergenční kritéria pro přijetí eura a v Evropské radě se otevřeně hovoří o tom, že by společnou měnu mohlo opustit Řecko; vzhledem k tomu, že všechny členské státy mají povinnost přijmout společnou měnu, jakmile splní všechna požadovaná kritéria, nicméně pro členské státy, které by měly přijmout euro po jeho vytvoření, nebyl stanoven žádný harmonogram;
- K. vzhledem k tomu, že pokud se jedná o Schengen, volný pohyb osob a výsledné zrušení kontrol na vnitřních hranicích – což jsou prvky, které jsou zakotveny ve Smlouvách – byly Spojenému království a Irsku poskytnuty opt-outy; vzhledem k tomu, že těchto politik se neúčastní ještě čtyři další členské státy, ačkoli mají povinnost tak učinit, přičemž výjimky typu „opt-in“ byly poskytnuty také třem zemím mimo Evropskou unii; vzhledem k tomu, že tato fragmentace nejen brání úplnému odstranění některých zbývajících vnitřních hranic, ale také ztěžuje vytváření skutečného vnitřního trhu a plně integrované oblasti svobody, bezpečnosti a práva; připomíná, že začlenění do Schengenského prostoru musí být i nadále cílem pro všechny členské státy EU;
- L. vzhledem k tomu, že opt-outy pro jednotlivé členské státy ohrožují jednotné uplatňování práva EU, vedou k přílišné komplikovanosti rozhodování, představují hrozbu pro soudržnost Unie a podkopávají solidaritu mezi jejími občany;
- M. vzhledem k tomu, že Evropská rada od Lisabonské smlouvy rozšířila svou úlohu a prostřednictvím mezivládních nástrojů přijímaných mimo rámec EU zařazuje mezi

své úkoly i každodenní řízení, přičemž tento trend se dále urychlil v důsledku finanční a migrační krize, a to navzdory tomu, že její úlohou není vykonávat legislativní funkci, nýbrž dávat Unii nezbytné podněty pro její rozvoj a vymezovat její obecné politické směry a priority (čl. 15 odst. 1 SEU);

- N. vzhledem k tomu, že využívání jednomyslnosti v Evropské radě a její neschopnost této jednomyslnosti dosahovat vedly k přijetí mezivládních dohod mimo právní rámec EU, jako jsou Evropský mechanismus stability (ESM) a Smlouva o stabilitě, koordinaci a správě v hospodářské a měnové unii (TSCG, nazývaná také „Rozpočtový pakt“); vzhledem k tomu, že totéž platí i o dohodě s Tureckem o krizi spojené se syrskými uprchlíky;
- O. vzhledem k tomu, že článek 16 Rozpočtového paktu sice stanoví, že do pěti let od data jeho vstupu v platnost (před 1. lednem 2018) musí být učiněny kroky nezbytné pro jeho začlenění do právního rámce Unie, a obdobná ustanovení jsou i součástí mezivládní dohody o převodu a vzájemném využití příspěvků do Jednotného fondu pro řešení problémů bank, nicméně je zřejmé, že odolnost eurozóny, včetně dokončení bankovní unie, nelze zajistit bez opatření směřujících k prohloubení jejího fiskálního rozměru společně se zavedením spolehlivější, účinnější a demokratičtější formy rozhodování;
- P. vzhledem k tomu, že tento nový systém rozhodování předpokládá, že se Komise stane skutečnou vládou, která bude odpovědná Parlamentu a bude mít pravomoc formulovat a provádět společnou fiskální a makroekonomickou politiku, kterou eurozóna nutně potřebuje, a bude mít rozpočet odpovídající rozsahu úkolů, které bude muset plnit; vzhledem k tomu, že kromě opatření přijatých na základě stávajícího primárního práva vyžadují tyto kroky také změnu Lisabonské smlouvy;
- Q. vzhledem k tomu, že je tomu tak i v případě nezbytné reformy a modernizace finančních zdrojů celé Evropské unie; vzhledem k tomu, že dohody o stávajícím víceletém finančním rámci (VFR) bylo dosaženo až po dlouhých a vyčerpávajících jednáních a doprovázelo ji rozhodnutí o ustavení skupiny na vysoké úrovni pověřené přezkumem systému příjmů, tzv. „vlastních zdrojů“ EU, přičemž tato skupina měla předložit svou zprávu v roce 2016; vzhledem k tomu, že stávající VFR výrazně omezuje finanční a politickou autonomii Unie, neboť většina příjmů pochází z příspěvků členských států a velká část výdajů je již předem vymezena a vrací se zpět těmto členským státům; vzhledem k tomu, že příspěvky členských států založené na HDP/HND se staly zdaleka největším zdrojem příjmů;
- R. vzhledem k tomu, že nominální výše současného víceletého finančního rámce je nižší než u předchozího VFR, zatímco okolnosti vyžadují, aby bylo vyvinuto větší rozpočtové úsilí za účelem pomoci uprchlíkům a podnícení hospodářského růstu a sociálnějším Evropy;
- S. vzhledem k tomu, že požadavek jednomyslnosti v případě daňové politiky brání tomu, aby bylo možné řešit problém existence daňových rájů na území Evropské unie a škodlivých daňových politik členských států; vzhledem k tomu, že tyto praktiky narušují fungování vnitřního trhu, ohrožují daňové příjmy členských států a ve svém důsledku přesouvají daňovou zátěž na občany a malé a střední podniky;

- T. vzhledem k tomu, že Evropská unie je ústavním systémem založeným na právním státu; vzhledem k tomu, že Smlouvy by se měly změnit tak, aby se Soudní dvůr EU stal příslušným pro všechny aspekty práva EU, v souladu se zásadou oddělení pravomocí;
- U. vzhledem k tomu, že EU je založena také na hodnotách úcty k lidské důstojnosti, svobody, demokracie, rovnosti, právního státu a dodržování lidských práv, včetně práv příslušníků menšin; vzhledem k tomu, že se stávající nástroje EU pro posuzování a postihování porušení těchto zásad členskými státy ukázaly být nedostatečnými; vzhledem k tomu, že řízení o nesplnění povinnosti týkající se konkrétních právních aktů nebo opatření členského státu porušujícího právo EU jsou nevhodné k řešení soustavného porušování základních hodnot EU; vzhledem k tomu, že rozhodnutí o existenci zřejmého nebezpečí, že některý členský stát závažně poruší základní hodnoty, přijímá podle čl. 7 odst. 1 SEU Rada čtyřpětinovou většinou, zatímco rozhodnutí, že došlo k závažnému a trvajícím porušení těchto hodnot, přijímá jednomyslně Evropská rada; vzhledem k tomu, že v důsledku těchto požadavků nebyla dosud využita ani preventivní opatření podle čl. 7 odst. 1 SEU ani sankční mechanismy podle čl. 7 odst. 2 a 3;
- V. vzhledem k tomu, že EU je zjevně schopna více ovlivňovat politiky v oblasti lidských práv, právního státu a korupce v době, kdy země teprve kandidují na vstup do Unie; vzhledem k tomu, že mechanismy v oblasti právního státu musí být uplatňovány stejně přísně na všechny členské státy;
- W. vzhledem k tomu, že tato revize je potřebná také k tomu, aby došlo k obnovení rovnováhy a k zásadní modernizaci fungování Unie s cílem omezit byrokratickou regulaci a zefektivnit tvorbu a přijímání politik s větším zřetelem k potřebám občanů; vzhledem k tomu, že Unie potřebuje nezbytné pravomoci k tomu, aby pokročila při dosahování některých ze svých deklarovaných cílů, jako je dokončení jednotného trhu včetně energetické unie, sociální soudržnost a snaha o plnou zaměstnanost, spravedlivé a společné řízení migrace a azylu a politika vnitřní a vnější bezpečnosti;
- X. vzhledem k tomu, že klíčem k překonání euroskepticismu a opětovnému potvrzení významu evropského rozměru založeného na solidaritě, sociální soudržnosti a budování participativní demokracie podporující začlenění jako doplňku k zastupitelské demokracii je rozvoj systematického dialogu s organizacemi občanské společnosti a posílení sociálního dialogu na všech úrovních v souladu se zásadou stanovenou v článku 11 SFEU;
- Y. vzhledem k tomu, že v posledním desetiletí se výrazně zhoršila bezpečnostní situace v Evropě, zejména v sousedství Unie a že jednotlivé členské státy již samy nedokáží zaručit svou vnitřní a vnější bezpečnost;
- Z. vzhledem k tomu, že pokles evropských obranných kapacit omezil schopnost EU šířit stabilitu za své bezprostřední hranice; vzhledem k tomu, že k tomu přistupuje také neochota našich amerických spojenců intervenovat, pokud by Evropa nebyla ochotna převzít spravedlivý díl odpovědnosti; vzhledem k tomu, že je třeba posílit obrannou politiku EU a vytvořit komplexní partnerství mezi EU a NATO a současně zajistit, aby EU mohla jednat v zahraničních operacích autonomně, zvláště jde-li o stabilizaci sousedních zemí; vzhledem k tomu, že to vyžaduje, aby se v souladu s novou evropskou bezpečnostní strategií prohloubila spolupráce mezi členskými státy a zvýšila integrace

jejich obranných kapacit v rámci „evropského obranného společenství“;

- AA. vzhledem k tomu, že nebylo využito žádné z překlenovacích ustanovení (tzv. „passerelle“) obsažených v Lisabonské smlouvě s cílem zjednodušit rozhodování v EU a že za současných podmínek není jejich využití pravděpodobné; ovšem vzhledem k tomu, že v návaznosti na rozhodnutí Evropské rady z 18. a 19. června 2009 o otázce snížení počtu komisařů, k němuž mělo dojít podle Lisabonské smlouvy, bylo ustanovení umožňující nesnižovat počet komisařů přijato okamžitě;
- AB. vzhledem k tomu, že volby do Evropského parlamentu v roce 2014 poprvé přímo vedly ke jmenování kandidáta na předsedu Komise; vzhledem však k tomu, že občané neměli možnost hlasovat pro kandidáty přímo; vzhledem k tomu, že je třeba zavést jednoznačný právní základ, který by tento nový systém zabezpečil a rozvíjel s cílem dále posílit nadnárodní charakter evropských voleb; vzhledem k tomu, že občané obtížně chápou vzájemný vztah mezi předsedou Komise a předsedou Evropské rady;
- AC. vzhledem k tomu, že naléhavost reformy Unie dramaticky vzrostla poté, co se občané Spojeného království v referendu vyslovili pro vystoupení z Evropské unie; vzhledem k tomu, že jednání o podmínkách vystoupení Spojeného království z EU musí rovněž zohlednit rámec pro jeho budoucí vztahy s Unií; vzhledem k tomu, že tato dohoda musí být vyjednána v souladu s čl. 218 odst. 3 SFEU a musí být uzavřena Radou jednající jménem Unie a rozhodující kvalifikovanou většinou poté, co získala souhlas Evropského parlamentu; vzhledem k tomu, že Evropský parlament by se měl proto plně účastnit celého procesu vyjednávání;
- AD. vzhledem k tomu, že vystoupení Spojeného království z EU nabízí příležitost k tomu, aby se snížila složitost Unie a bylo vyjasněno, co vlastně znamená být jejím členem; vzhledem k tomu, že vztah EU s nečlenskými zeměmi ve jejím sousedství (Spojené království, Norsko, Švýcarsko, Turecko, Ukrajina ad.) vyžaduje jasný rámec; vzhledem k tomu, že již zakladatelé Unie zvažovali určitý druh „statusu přidružené země“;
- AE. vzhledem k tomu, že v rámci tohoto důležitého kroku svěřují Smlouvy Evropskému parlamentu šest specifických pravomocí, tj. právo předkládat návrhy na změnu Smluv (čl. 48 odst. 2 SEU), právo být konzultován Evropskou radou ohledně změny Smluv (čl. 48 odst. 3 pododstavec 1 SEU), právo trvat na svolání konventu proti vůli Evropské rady (čl. 48 odst. 3 pododstavec 2 SEU), právo být Evropskou radou konzultován ohledně rozhodnutí o změně všech nebo části ustanovení části třetí SFEU (čl. 48 odst. 6 pododstavec 2 SEU), právo předložit podnět ohledně změny složení Parlamentu před volbami do EP (čl. 14 odst. 2 SEU) a právo navrhnout pro tyto volby jednotný volební postup (čl. 223 odst. 1 SFEU);
- AF. vzhledem k tomu, že musí být zachována úloha Evropského hospodářského a sociálního výboru a Výboru regionů coby institucionálních zástupců organizací občanské společnosti a regionálních a místních aktérů, jejichž stanoviska přispívají ke zvýšení demokratické legitimacy tvorby politik a legislativních procesů;
- AG. vzhledem k tomu, že velká většina regionálních a místních vlád v Unii se prostřednictvím Výboru regionů soustavně vyslovuje pro to, aby EU byla integrovanější a rozhodovala efektivněji;

1. domnívá se, že čas pro krizové řízení prostřednictvím postupně přijímaných ad hoc rozhodnutí již skončil, neboť tento přístup vede jen k opatřením, která jsou často příliš slabá a přicházejí příliš pozdě; je přesvědčen, že nastal čas důkladně se zamyslet nad tím, jak vyřešit nedostatky rozhodování a řízení v Evropské unii prostřednictvím komplexní a důkladné revize Lisabonské smlouvy; domnívá se, že dokud tato revize neproběhne lze krátkodobá a střednědobá řešení realizovat plným využitím potenciálu, který nabízí Lisabonská smlouva;
2. konstatuje, že směřování reformy Unie by mělo vést k její modernizaci díky zavedení nových nástrojů a nových účinných evropských kapacit a demokratizací rozhodovacích procesů spíše než její renacionalizací prostřednictvím posílení mezivládních prvků;
3. zdůrazňuje, že nedávný průzkum veřejného mínění Eurobarometr ukázal, že – v rozporu s rozšířenou představou – jsou si občané EU i nadále plně vědomi významu skutečně evropských řešení¹, mimo jiné v oblastech bezpečnosti a migrace, a takováto řešení podporují;
4. s velkým znepokojením sleduje, jak roste počet podskupin členských států, které podkopávají jednotu Unie tím, že vytvářejí netransparentní prostředí, a snižují důvěru občanů; domnívá se, že vhodným formátem pro diskuse o budoucnosti Unie je EU-27; zdůrazňuje, že rozpad diskuse na různé formáty nebo skupiny členských států by byl kontraproduktivní;
5. zdůrazňuje, že komplexní demokratická reforma Smluv musí proběhnout prostřednictvím úvah o budoucnosti EU a přijetí dohody o vizi pro současné a budoucí generace evropských občanů, které povedou ke svolání konventu, jenž bude – díky svému složení ze zástupců vnitrostátních parlamentů, vlád všech členských států, Komise a Evropského parlamentu a poradních orgánů EU, jako je Výbor regionů a Evropský hospodářský a sociální výbor – patřičně inkluzivní a poskytne rovněž vhodnou platformu pro tyto úvahy a pro navázání dialogu s evropskými občany a občanskou společností;

Konec „Evropy à la carte“

6. lituje, že kdykoli se Evropská rada rozhodne uplatnit mezivládní metody a obejít tak „komunitární metodu“ či „metodu Unie“ definovanou ve Smlouvách, snižuje tím nejen účinnost tvorby politik, ale přispívá také k nízké transparentnosti a demokratické kontrole; domnívá se, že diferencovaný postup je myslitelný pouze jako dočasné řešení na cestě k efektivnější a integrovanější tvorbě evropských politik;
7. domnívá se, že „metoda Unie“ je jedinou demokratickou metodou výkonu legislativní funkce, která zaručuje, že jsou zohledněny všechny zájmy, zejména společný evropský zájem; „metodu Unie“ chápe jako legislativní postup, v němž Komise má – v rámci pravomoci orgánu výkonné moci – právo legislativní iniciativy, Parlament a Rada zastupující občany resp. státy společně rozhodují většinovým hlasováním, zatímco požadavek jednomyslnosti v Radě se stává naprostou výjimkou, a Soudní dvůr provádí dohled a konečnou soudní kontrolu; trvá na tom, že „metodu Unie“ je třeba respektovat i v naléhavých případech;

---

¹ Běžný Eurobarometr 84 – podzim 2015 a zvláštní Eurobarometr EP – červen 2016.

8. za těchto okolností považuje za zásadní se znovu přihlásit k vytváření „stále užšího svazku mezi národy Evropy“ (článek 1 SEU) a čelit tak všem tendencím směřujícím k rozpadu a znovu jasně vyjádřit morální, politický a dějinný účel a ústavní povahu Evropské unie;
9. navrhuje, aby byly podmínky pro navázání posílené a strukturované spolupráce učiněny méně restriktivní, mimo jiné tím, že se sníží minimální počet zúčastněných členských států;
10. navrhuje, aby příští revize Smluv racionalizovala stávající chaotickou diferenciaci díky tomu, že ukončí praxi různých výjimek z primárního práva typu „opt-out“, „opt-in“ a výjimek pro jednotlivé členské státy;
11. doporučuje, aby bylo definováno a rozvíjeno partnerství za účelem vytvoření okruhu partnerů v okolí EU pro státy, které se nepřipojí či nemohou připojit k Unii, ale přesto si přejí úzké mít s EU úzký vztah; domnívá se, že tento vztah by měl být spojen s povinnostmi odpovídajícími právům těchto států, například s příspěvkem do rozpočtu EU a zejména dodržováním základních unijních hodnot a právního státu;
12. je přesvědčen, že v zájmu dosažení společných cílů Unie a zaručení rovnosti všech občanů a členských států by měl být zachován jednotný institucionální rámec;

Vystoupení Spojeného království z Evropské unie

13. konstatuje, že jedním z možných výsledků procesu respektujícího vůli většiny občanů Spojeného království vystoupit z EU by mohl být nový typ partnerství; zdůrazňuje, že vystoupení Spojeného království, které je jedním z větších členských států a současně největším státem, který není členem eurozóny, ovlivní sílu Unie a institucionální rovnováhu Unie;
14. znovu zdůrazňuje, že základní prvky Unie, zejména integrita jednotného trhu a skutečnost, že tuto integritu jednotného trhu nelze oddělit od čtyř základních svobod Unie (volného pohybu kapitálu, osob, zboží a služeb), jsou zásadními a neoddělitelnými pilíři Unie, stejně jako existence právního státu, kterou zaručuje Evropský soudní dvůr; znovu zdůrazňuje, že tuto ústavní jednotu nelze v rámci jednání o vystoupení Spojeného království z Unie porušit;
15. žádá, aby se v důsledku rozhodnutí občanů Spojeného království vystoupit z EU přesunulo sídlo Evropského orgánu pro bankovníctví a Evropské agentury pro léčivé přípravky z Londýna do jiného členského státu;

Nová správa ekonomických záležitostí pro hospodářský růst, sociální soudržnost a finanční stabilitu

16. je velmi znepokojen tím, že v hospodářské a měnové unii (HMU) se zvyšují hospodářské, sociální rozdíly, neprobíhají hospodářské reformy a nedochází ke konvergenci a že ekonomiky mnoha členských států HMU ztrácejí svou konkurenceschopnost; příčinou těchto problémů je zejména to, že neexistuje společná fiskální a ekonomická politika; domnívá se proto, že společná fiskální a ekonomická politika by měla spadat do sdílené pravomoci Unie a členských států;

17. domnívá se, že řešení nepřinesly ve své dnešní podobě ani Pakt o stabilitě a růstu ani ustanovení zakazující bailout (článek 125 SFEU); je přesvědčen, že EU musí odmítnout snahu vrátit se k protekcionistickým národním politikám a měla by i nadále být otevřenou ekonomikou; varuje, že toho není možné dosáhnout likvidací jejího sociálního modelu;
18. uznává, že určité zlepšení přinesl evropský semestr, balíček šesti opatření („six-pack“) a balíček dvou opatření („two-pack“), které se zaměřily na tyto otázky, nicméně soudí, že vyřešit problémy se nepodařilo; je přesvědčen, že je nutné jednotněji uplatňovat právní předpisy a důsledněji dbát na jejich dodržování, a lituje, že doporučení pro jednotlivé země nejsou závazná a nezabývají se efekty přelévání mezi členskými státy a na eurozónu nebo EU jako celek;
19. dále konstatuje, že současný systém dostatečně nezajišťuje, aby se státy s příslušnými doporučeními skutečně ztotožnily; zajímá se v té souvislosti o potenciál, který skýtá poradní Evropská fiskální rada a její budoucí úloha spočívající v tom, že bude radit Komisi ohledně nastavení fiskální politiky, které by bylo vhodné pro eurozónu jako celek;
20. uvědomuje si, že bude nutné posoudit účinnost mnoha opatření krizového řízení, která EU přijala v nedávné době, zakotvit určité rozhodovací postupy v primárním právu a upevnit právní základy nového regulačního rámce pro finanční sektor; souhlasí se „zprávou pěti předsedů“ v tom, že „otevřená metoda koordinace“ jako základ ekonomické strategie EU nefunguje;
21. navrhuje proto, aby byl řádným legislativním postupem přijat „konvergenční kodex“ jako právní akt stanovující konvergenční cíle (např. v oblasti daní, mobility pracovníků, investic, sociální soudržnosti, důchodů, veřejných finančních a kapacit pro administrativní řízení a řádnou správu věcí veřejných); navrhuje, aby dodržování tohoto kodexu bylo podmínkou pro to, aby investiční projekty měly přístup k financování EU, a pro účast v nových nástrojích, které kombinují hospodářské reformy s fiskálními pobídkami; domnívá se, že členské země eurozóny by měly mít právo podílet se na tomto nástroji účastnit pouze pod podmínkou, že dodržují konvergenční kodex, protože tím bude zamezeno morálnímu hazardu; zdůrazňuje, že normy a fiskální pobídky budou muset být stanoveny v usnesení EP o rozpočtové kapacitě pro eurozónu;
22. vyzývá k začlenění Rozpočtového paktu do právního řádu EU a k začlenění ESM a jednotného fondu pro řešení krizí do práva EU na základě celkového posouzení jejich provádění a s odpovídajícím demokratickým dohledem, který bude vykonávat Parlament, čímž bude dosaženo toho, že za kontrolu těchto nástrojů budou odpovídat ti, kdo do nich přispívají; vyzývá také k dalšímu rozvoji meziparlamentní konference uvedené v článku 13, aby mohly v dostatečném předstihu proběhnout věcné diskuse mezi EP a vnitrostátními parlamenty, kdykoli budou zapotřebí;
23. zastává názor, že pokud chceme zvýšit finanční stabilitu, zmírnit přeshraniční asymetrické a symetrické otřesy, snížit recesivní účinky a zajistit řádnou úroveň investic, je třeba vytvořit rozpočtovou kapacitu eurozóny, jejímž základem by byly skutečně vlastní zdroje a „ministerstvo financí“, které by bylo oprávněno půjčovat si

peníze; konstatuje, že toto „ministerstvo financí“ by mělo působit v rámci Komise a podléhat demokratickému dohledu vykonávanému Parlamentem a Radou;

24. poukazuje na to, že pro fungování Hospodářské a měnové unie má zásadní význam dodržování pravidel, a proto jsou zapotřebí silnější vládní funkce, než jaké v současné době vykonávat Komise a Euroskupina, a rovněž by měl existovat plně demokratický systém brzd a protiváh v podobě zapojení Evropského parlamentu do všech aspektů HMU; je přesvědčen, že ve snaze zlepšit vlastní odpovědnost je současně nutné zajistit kontrolu na úrovni, kde jsou přijímána nebo uplatňována rozhodnutí, přičemž vnitrostátní parlamenty dohlíží na své vlády a Evropský parlament dohlíží na evropskou exekutivu;
25. žádá proto, aby se výkonná moc soustředila v Komisi ve funkci ministra financí EU, k čemuž je třeba, aby Komise měla pravomoc formulovat a provádět společnou hospodářskou politiku EU, která by využívala kombinaci makroekonomických, fiskálních a měnových nástrojů a opírala se o fiskální kapacitu eurozóny; ministr financí by odpovídal za činnost ESM a ostatních sdílených fondů včetně rozpočtové kapacity a byl by jediným vnějším představitelem eurozóny v mezinárodních organizacích, zejména ve finančním sektoru;
26. domnívá se, že ministr financí musí mít přiměřené pravomoci, aby mohl činit kroky s cílem zajistit dodržování konvergenčního kodexu, a že měl by měl mít pravomoc využívat výše uvedených fiskálních pobídek;
27. domnívá se, že – aniž byly dotčeny úkoly Evropského systému centrálních bank – Evropská centrální banka musí mít status věřitele poslední instance pro finanční instituce, nad kterými vykonává přímý dohled nebo dozor; považuje dále za nezbytné, aby Evropská centrální banka měla plné pravomoci federální rezervní banky, aniž by ovšem ztratila svou nezávislost;
28. požaduje, aby Bankovní unie a Unie kapitálových trhů byly dokončeny sice v postupných krocích, ale také co nejdříve podle zrychleného harmonogramu;
29. domnívá se, že je nezbytné odstranit požadavek jednomyslnosti při rozhodování o některých daňových postupech, aby EU mohla zajistit spravedlivé a bezproblémové fungování vnitřního trhu a zamezila škodlivé daňové soutěži mezi členskými státy;

Nové výzvy

30. uvědomuje si, že existují geopolitické, hospodářské a environmentální důvody pro vytvoření skutečné Evropské energetické unie; zdůrazňuje, že jedním z největších celosvětových problémů, kterým EU čelí, je změna klimatu; poukazuje však na to, že má-li být zajištěno úspěšné provádění společných politik v oblasti čisté a obnovitelné energie, je třeba nejen plně ratifikovat a provést Pařížskou dohodu a upravit závazné cíle a činnosti EU v oblasti klimatu, ale také změnit ustanovení, podle něhož se politika EU nesmí dotýkat práva členského státu stanovovat podmínky pro využívání vlastních energetických zdrojů, jeho volby mezi různými energetickými zdroji a základní skladby jeho zásobování energií (čl. 194 odst. 2 SFEU);

31. zdůrazňuje, že ve Smlouvách by mělo být zakotveno, že rozvoj nových a obnovitelných zdrojů energie je pro Unii i členské státy jedním z nejdůležitějších cílů;
32. upozorňuje na to, že Smlouvy nabízejí mnoho prostředků k tomu, abychom vytvořili humánní, dobře fungující systém řízení migrace a azylu, jehož součástí by byla evropská pohraniční a pobřežní stráž, a vítá pokrok, kterého již bylo v tomto směru dosaženo; je nicméně přesvědčen, že Smlouvy, zejména čl. 79 odst. 5 SFEU, jsou příliš restriktivní v případě ostatních aspektů migrace, zejména pokud jde o vytvoření skutečného evropského systému legální migrace; zdůrazňuje, že budoucí systém migrace v EU musí fungovat v součinnosti s její zahraniční pomocí a její zahraniční politikou a musí sjednocovat vnitrostátní kritéria pro udělení azylu a přístup na trh práce; je přesvědčen, že při provádění politik ostrahy hranic, dohod s třetími zeměmi včetně spolupráce v oblasti zpětného přebírání a navracení osob, azylu a migrace musí být zajištěn demokratický dohled, který vykonává Parlament, a že národní bezpečnost nemůže sloužit jako záminka k obcházení činnosti na evropské úrovni;
33. vzhledem k intenzitě teroristické hrozby považuje za nutné, aby se zvýšily kapacity EU v oblasti boje proti terorismu a mezinárodní organizované trestné činnosti; zdůrazňuje, že nestačí zajišťovat koordinaci mezi příslušnými orgány a agenturami v členských státech, nýbrž je také třeba vybavit Eurojust reálnými pravomocemi a kapacitami k vyšetřování a stíhání trestné činnosti tím, že se změní ve skutečný „evropský úřad pro vyšetřování a boj proti terorismu“, který bude podléhat parlamentnímu dohledu;
34. dospívá k závěru, že různé teroristické útoky na evropském území ukázaly, že bezpečnost by mohla být zaručena lépe, kdyby nebyla ve výlučné pravomoci členských států; navrhuje proto její převedení do sdílené pravomoci, aby se usnadnilo zřízení evropské kapacity pro vyšetřování a zpravodajskou činnost v rámci Europolu pod soudním dohledem; konstatuje, že dokud se k tomu nedojde, členským státům nic nebrání zavést tyto formy spolupráce mezi svými službami v souladu s článkem 73 SFEU;

Posílení zahraniční politiky

35. jak již uvedl ve svém usnesení ze dne XXXXX o zlepšení fungování Evropské unie využitím potenciálu Lisabonské smlouvy, lituje, že Evropská unie nedosáhla většího pokroku při rozvíjení své schopnosti dohodnout se na společné zahraniční a bezpečnostní politice (SZBP) a uplatňovat ji; poukazuje na to, že jeho snahy iniciovat společnou bezpečnostní a obrannou politiku zatím nebyly příliš úspěšné, zejména pokud se jedná o sdílení nákladů a odpovědnosti;
36. konstatuje, že posílení společné zahraniční a bezpečnostní politiky je jediným způsobem, jak může EU důvěryhodným způsobem odpovědět na nové bezpečnostní hrozby a výzvy, a bojovat tak proti terorismu a zajišťovat mír, stabilitu a pořádek ve svém sousedství;
37. zastává názor, že funkce místopředsedy Komise / vysokého představitele by se měla nazývat „ministr zahraničí EU“ a mělo by se mu dostat podpory v úsilí o to, aby se stal hlavním vnějším představitelem Evropské unie na mezinárodní scéně, v neposlední řadě na úrovni OSN, a zároveň opakuje, že na základě ustanovení Lisabonské smlouvy je

možné a nutné dosáhnout většího pokroku, a to rovněž pokud jde o využívání ustanovení o hlasování kvalifikovanou většinou; domnívá se, že by ministr zahraničí měl mít – vzhledem k rozsahu svých úkolů a velké pracovní zátěži – možnost jmenovat politické zástupce; navrhuje, aby bylo zhodnoceno fungování Evropské služby pro vnější činnost v její současné podobě a aby byla posouzena potřeba přiměřených rozpočtových zdrojů;

38. zdůrazňuje, že je zapotřebí rychle vytvořit „evropskou obrannou unii“, která by posílila obranu území EU a ve strategickém partnerství v NATO umožnila Unii jednat autonomně v zahraničních operacích, zejména s cílem stabilizovat své sousedství a zlepšit tak úlohu EU, pokud jde o zaručení vlastní obrany a bezpečnosti v souladu se zásadami Charty Spojených národů; poukazuje na francouzsko-německou iniciativu ze září 2016 a na italskou iniciativu ze srpna 2016, která je užitečným příspěvkem k tomuto tématu; zdůrazňuje, že by Evropský parlament měl být plně zapojen do všech kroků při vytváření této evropské obranné unie a měl by mít právo udílet souhlas s případnými operacemi v zahraničí; vzhledem k významu evropské obranné unie by měla Smlouva obsahovat ustanovení o možnosti jejího vytvoření; dále konstatuje, že vedle Evropské služby pro vnější činnost by mělo vzniknout generální ředitelství („GŘ Defence“) odpovědné za vnitřní aspekty společné bezpečnosti a obranné politiky;
39. zdůrazňuje nezbytnost navýšení zdrojů určených na společnou zahraniční a bezpečnostní politiku, aby se dosáhlo spravedlivějšího sdílení nákladů na vojenské operace v rámci společné bezpečnosti a obranné politiky nebo evropské obranné unie;
40. navrhuje, aby byl na podporu SZBP vytvořen „evropský zpravodajský úřad“;

Ochrana základních práv

41. připomíná, že Komise je strážcem Smluv a jejich hodnot uvedených v článku 2 SEU; vzhledem k různým případům údajného porušení hodnot Unie v několika členských státech dospívá k závěru, že současný postup zakotvený v článku 7 SEU je nedostatečný a těžkopádný;
42. zdůrazňuje, že dodržování a ochrana základních hodnot EU jsou základními stavebními kameny Evropské unie jakožto hodnotového společenství a spojují členské státy dohromady;
43. navrhuje změnit článek 258 SFEU tak, aby Komisi výslovně umožnil uplatnit „žalobu pro systematické porušování“ vůči členským státům porušujícím základní hodnoty; „žalobu pro systematické porušování“ chápe jako souhrn souboru souvisejících individuálních žalob pro porušení Smluv, které vypovídají o tom, že členský stát vážně a trvale porušuje článek 2 SEU;
44. navrhuje, aby byly pozměněny články 258 a 259 SFEU s cílem rozšířit právo podat žalobu u ESD pro údajné porušení Listiny základních práv ze strany orgánu EU nebo členského státu na všechny fyzické a právnické osoby, které jsou přímo a individuálně dotčeny takovým jednáním;
45. doporučuje, aby byl zrušen článek 51 Listiny základních práv a aby se listina změnila na všeobecnou „Listinu práv Unie“ („Bill of Rights of the Union“);

46. je navíc přesvědčen, že by občané měli mít k dispozici více nástrojů participativní demokracie na unijní úrovni; proto doporučuje, aby bylo posouzeno, zda by bylo vhodné vložit do Smluv ustanovení o referendu na úrovni EU týkajícím se záležitostí souvisejících s opatřeními a politikami Unie;

Více demokracie, transparentnosti a kontroly

47. navrhuje, aby se Komise změnila v hlavní výkonný orgán či vládu Unie; tím by se posílila „metoda Unie“ a zvýšila transparentnost a činnost na úrovni Unie by byla účelnější a účinnější;
48. znovu vyzývá k tomu, aby byla Komise v novém složení výrazně menší a aby se počet místopředsedů snížil na dva: těmi by byli ministr financí a ministr zahraničí; navrhuje, aby byl stejným způsobem snížen i počet členů Účetního dvora;
49. vítá nový úspěšný postup, kdy evropské politické strany staví své kandidáty na předsedu evropské exekutivy, kterého volí Evropský parlament na návrh Evropské rady, nicméně se domnívá, že v příštích volbách by tyto osoby měly oficiálně kandidovat ve všech členských státech;
50. zdůrazňuje, že zapojení občana do politického procesu v zemi jeho pobytu pomáhá budovat evropskou demokracii, a požaduje proto, aby volební právo pro občany pobývající v členském státě, jehož nejsou státními příslušníky, jak je stanoveno v článku 22 SFEU, bylo rozšířeno na všechny ostatní typy voleb;
51. podporuje rozhodnutí Evropské rady ze dne 28. června 2013 o vytvoření systému, který umožní před každými volbami do EP přidělovat místa jednotlivým členským státům objektivním, spravedlivým, dlouhodobě udržitelným a transparentním způsobem, který bude odrážet zásadu sestupné poměrnosti a bude přihlížet jak k tomu, že počet členských států se může změnit, tak k demografickému vývoji jejich obyvatelstva;
52. připomíná řadu prohlášení ve prospěch jednotného sídla Evropského parlamentu, vzhledem k symbolické hodnotě tohoto kroku i úsporám, jichž by se dosáhlo;
53. opakuje svůj požadavek, aby měl Evropský parlamentu jediné sídlo, a své odhodlání iniciovat řádný postup revize Smluv podle článku 48 SEU s cílem navrhnout změny článku 341 SEU a protokolu 6, aby mohl sám rozhodovat o umístění svého sídla a o své vnitřní organizaci;
54. navrhuje, aby se všechny formace Rady včetně Evropské rady přeměnily na „Radu států“, přičemž hlavním úkolem Evropské rady by bylo rozhodovat o obecném směřování a zajišťovat soudržnost činnosti ostatních formací;
55. domnívá se, že Rada se svými specializovanými složeními jako druhá komora evropského zákonodárského orgánu by měla v zájmu specializace, profesionality a kontinuity ukončit praxi rotujícího šestiměsíčního předsednictví a nahradit ji systémem stálých předsedů, kteří by pocházeli z jejího středu; vzhledem k tomu, že rozhodnutí Rady by měla být přijímána jedinou legislativní formací Rady, přičemž ze stávajících specializovaných složení Rady by se měly stát přípravné orgány, podobně jako je tomu u výborů v Parlamentu;

56. navrhuje, aby členské státy mohly samy určovat složení svých národních delegací ve specializovaných formacích Rady, přičemž tyto delegace by mohly být tvořeny zástupci vnitrostátních parlamentů, nebo zástupci vlád, nebo oběma;
57. zdůrazňuje, že jakmile vznikne funkce ministra financí EU, měla by být Euroskupina považována za jednu z formálních specializovaných formací Rady s legislativní a kontrolní funkcí;
58. vyzývá k dalšímu snížení počtu případů, kdy Rada dosud hlasuje jednomyslně – například v zahraničních věcech a v oblasti obrany, v rozpočtových věcech a v sociální politice – a k zavedení hlasování kvalifikovanou většinou a dále žádá, aby se nynější zvláštní legislativní postupy přeměnily na řádný legislativní postup a aby se zcela zrušil postup konzultace, který by měl být nahrazen spolurozhodováním mezi Parlamentem a Radou;
59. navrhuje, aby se – po přijetí rozpočtové kapacity pro eurozónu – mohli hlasování v Parlamentu a v Radě o právních předpisech týkajících se eurozóny účastnit všichni poslanci; je však možné zvážit postup, kdy by byly brány v potaz pouze hlasy poslanců zvolených v eurozóně, zatímco hlasy poslanců a zástupců zemí mimo eurozónu by byly považovány za nezávazné poradní hlasy, čímž by se zachovalo jedinečné institucionální uspořádání; bylo by tím zajištěno, že demokratickou kontrolu by vykonávali členové eurozóny a současně by byly zohledněny zájmy těch zemí mimo eurozónu, které jsou povinny připojit se k HMU a od nichž se očekává, že tak učiní;
60. je přesvědčen, že při snaze o zlepšení řízení eurozóny je třeba respektovat zájmy členských států, které dosud nejsou jejími členy;
61. uvědomuje si, že ve stávajícím institucionálním uspořádání Evropské unie hrají významnou úlohu vnitrostátní parlamenty, jejichž úkolem je zejména provádět evropské právní předpisy ve vnitrostátním právu a provádět předběžnou a následnou kontrolu legislativních a politických rozhodnutí svých zástupců v Radě a v jejích specializovaných formacích; navrhuje proto, aby byly pravomoci vnitrostátních parlamentů doplněny a rozšířeny o „postup zelené karty“, v němž by mohly vnitrostátní parlamenty předkládat legislativní návrhy k posouzení Radě;
62. ačkoli respektuje úlohu vnitrostátních parlamentů a zásadu subsidiarity, uznává výlučné pravomoci EU týkající se společné obchodní politiky; požaduje, aby byly v této oblasti jasně vymezeny pravomoci Unie a členských států; konstatuje, že vymezení těchto pravomocí by mělo příznivé účinky na pracovní místa a růst jak v EU, tak u jejích obchodních partnerů;
63. navrhuje dále, aby v souladu s běžnou praxí v řadě členských států měly obě komory evropského zákonodárského orgánu, tj. Rada a zejména Evropský parlament jako jediná instituce, která je přímo volena občany, právo legislativní iniciativy, aniž by ovšem byly dotčeny základní legislativní výsady Komise;
64. zastává názor, že nejen Rada a Komise, ale i Evropský parlament by měli mít právo podat žalobu u Evropského soudního dvora v případě, že člen nebo bývalý člen Evropské komise poruší své povinnosti podle Smluv, je vinen závažným protiprávním jednáním nebo již neplní podmínky nezbytné pro výkon svých povinností podle článků

245 a 247 SFEU;

65. domnívá se, že právo Evropského parlamentu provádět vyšetřování by mělo být posíleno a Parlament by měl mít zvláštní, reálné a jasně vymezené pravomoci, které by lépe odpovídaly jeho politickému významu a úloze – měl by mít právo předvolávat svědky, právo na plný přístup k dokumentům, právo provádět šetření na místě a právo ukládat sankce v případě porušení těchto pravidel;
66. je přesvědčen, že rozpočet EU musí mít systém skutečných vlastních zdrojů, pro který budou platit zásady jednoduchosti, spravedlnosti a transparentnosti; považuje činnost skupiny na vysoké úrovni pro vlastní zdroje za mimořádně důležitou a očekává od ní včasné, účinné a ambiciózní návrhy; domnívá se, že takový systém by měl omezit podíl příspěvků z HND do rozpočtu EU a v konečném důsledku způsobit, že členské státy se přestanou řídit přístupem „přiměřené návratnosti“; v této souvislosti vyzývá k postupnému odstranění všech forem „slev“;
67. navrhuje, aby se rozhodnutí o vlastních zdrojích a o víceletém finančním rámci již nepřijímala jednomyslně, nýbrž kvalifikovanou většinou, což by vedlo k tomu, že o veškerých rozpočtových záležitostech budou Rada a Parlament skutečně rozhodovat společně; opět požaduje, aby měl víceletý finanční rámec stejné trvání jako volební období Evropského parlamentu a evropské exekutivy a aby se finance všech agentur Unie staly nedílnou součástí rozpočtu EU;
68. zdůrazňuje, že při přijímání nařízení o VFR je třeba uplatnit řádný legislativní postup, aby bylo v souladu s rozhodovacím postupem pro prakticky všechny víceleté programy EU, včetně jejich příslušných finančních přidělů, i s rozpočtem EU; domnívá se, že postup souhlasu zbavuje Parlament rozhodovací pravomoci, kterou má při přijímání ročních rozpočtů, zatímco požadavek jednomyslnosti v Radě způsobuje, že dohoda představuje nejnižší společný jmenovatel, protože je třeba vyhnout se vetu jediného členského státu;
69. konstatuje, že seznam orgánů a institucí uvedený v článku 13 Smlouvy o fungování Evropské unie (SFEU) se liší od seznamu uvedeného v článku 2 finančního nařízení; domnívá se, že finanční nařízení již odráží stávající praxi;
70. domnívá se, že litera SFEU se v několika případech liší od praxe a ducha Smlouvy; je toho názoru, že v souladu se zásadami demokracie a transparentnosti je třeba tuto nejednotnost odstranit;
71. připomíná, že jednotlivé orgány a instituce, jak jsou definovány v čl. 2 písm. b) finančního nařízení, plní v souladu s článkem 55 finančního nařízení své oddíly rozpočtu autonomně; zdůrazňuje, že tato autonomie obnáší rovněž významnou míru odpovědnosti, pokud jde o využívání přidělených prostředků;
72. poukazuje na to, že má-li Parlament účinně dohlížet na způsob, jakým orgány, instituce a jiné subjekty provádějí rozpočet EU, je třeba, aby všechny tyto orgány v dobré víře a účinněji spolupracovaly s Parlamentem, aby finanční prostředky využívaly naprosto transparentním způsobem a aby každý rok předložily dokument o tom, jaká opatření v návaznosti na doporučení Parlamentu k udělení absolutoria přijaly; vyjadřuje politování nad tím, že Rada se tímto postupem neřídí, a domnívá se, že tento

dlouhotrvající stav je neomluvitelný a poškozuje pověst celé Unie;

73. konstatuje, že udělování absolutoria jednotlivým orgánům, institucím a jiným subjektům EU odděleně je dlouholetá praxe, která byla zavedena proto, aby se zaručila transparentnost a demokratická odpovědnost vůči daňovým poplatníkům v EU, a která představuje způsob, jak dohlížet na relevanci a transparentnost využívání finančních prostředků EU; zdůrazňuje, že tím je skutečně zaručeno právo a povinnost Parlamentu kontrolovat celý rozpočet EU; připomíná názor, který Komise vyjádřila v lednu 2014, a sice že všechny orgány a instituce jsou bez výjimky a v plném rozsahu součástí postupu navazujícího na připomínky, které Parlament formuloval při udělování absolutoria, a že by měly vždy spolupracovat na zajišťování hladkého průběhu postupu udělování absolutoria;
74. má-li Parlament přijmout k udělení absolutoria informované rozhodnutí, je třeba, aby mu ostatní orgány a instituce přímo předávaly své výroční zprávy o činnosti a aby během procesu udělování absolutoria vyčerpávajícím způsobem zodpověděly jeho dotazy;
75. domnívá se, že SFEU musí Parlamentu poskytovat právo na kontrolu celého rozpočtu EU a nikoli pouze té části, kterou spravuje Komise; důrazně proto žádá, aby hlava II šesté části SFEU (Finanční ustanovení) byla odpovídajícím způsobem aktualizována tak, aby se práva a povinnosti stanovené v této kapitole vztahovaly v souladu s finančním nařízením na všechny orgány, instituce a jiné subjekty;
76. zdůrazňuje, že všechny členské státy by měly být povinny předkládat každý rok prohlášení o využití finančních prostředků EU;
77. uznává zásadní úlohu Účetního dvora při zajišťování lepšího a inteligentnějšího čerpání prostředků z rozpočtu EU, při odhalování podvodů, korupce a protiprávního využívání finančních prostředků EU a při poskytování profesionálního názoru na to, jak lépe nakládat s prostředky EU; připomíná význam úlohy Účetního dvora coby evropského veřejného kontrolního úřadu;
78. domnívá se, že vzhledem k významné roli, kterou Evropský účetní dvůr zastává tím, že provádí audit výběru a využívání finančních prostředků EU, je absolutně nezbytné, aby orgány a instituce plně zohledňovaly jeho doporučení;
79. podotýká, že složení Účetního dvora a postup jeho jmenování jsou stanoveny v člancích 285 a 286 SFEU; domnívá se, že Parlament a Rada by měly mít rovnocenné postavení při jmenování členů Účetního dvora, aby byla zajištěna jejich demokratická legitimita, transparentnost a plná nezávislost; vyzývá Radu, aby plně akceptovala rozhodnutí, která Parlament přijme po slyšení kandidátů na členy Účetního dvora;
80. lituje, že některé postupy jmenování vedly ke konfliktům mezi Parlamentem a Radou, pokud jde o vhodné kandidáty; zdůrazňuje, že podle Smlouvy je povinností Parlamentu hodnotit kandidáty; zdůrazňuje, že tyto konflikty by mohly poškodit dobré pracovní vztahy Účetního dvora a výše uvedených orgánů a institucí a mohly by případně velmi vážně narušit věrohodnost, a tím i efektivitu Účetního dvora; je toho názoru, že Rada by měla v duchu dobré spolupráce mezi orgány a institucemi EU akceptovat rozhodnutí, která Parlament přijal na základě provedených slyšení;

81. požaduje, aby byl zaveden právní základ pro vytváření agentur Unie, které by mohly plnit specifické výkonné a prováděcí funkce, jež jim svěří Evropský parlament a Rada v souladu s řádným legislativním postupem;
82. zdůrazňuje, že podle Smluv uděluje Parlament absolutorium Komisi za plnění rozpočtu; protože všechny orgány a subjekty EU spravují své rozpočty nezávisle, měl by být Parlament výslovně zmocněn k tomu, aby uděloval absolutorium všem institucím a subjektům EU, které by měly mít povinnost plně s Parlamentem spolupracovat;
83. je přesvědčen, že současný postup ratifikace Smluv je příliš rigidní a jako takový není vhodný pro nadnárodní entitu, jakou je Evropská unie; navrhuje, aby změny Smluv vstupovaly v platnost evropským referendem, a pokud by to nebylo možné, pak po ratifikaci kvalifikovanou většinou čtyř pětin členských států a se souhlasem Evropského parlamentu;
84. požaduje, aby Evropský soudní dvůr získal plnou jurisdikci nad všemi politikami EU, pokud jde o otázky právní povahy, což by bylo vhodné v demokratickém systému založeném na zásadách právního státu a oddělení pravomocí;

Ústavodárny proces

85. zavazuje se, že bude v těchto významných institucionálních změnách hrát vůdčí úlohu, a je odhodlán včas předložit vlastní návrhy na změnu Smlouvy;
86. zastává názor, že 60. výročí Římské smlouvy by bylo vhodným okamžikem k zahájení úvah o budoucnosti Evropské unie a k dosažení dohody o vizi pro dnešní evropské občany i pro budoucí generace, přičemž tato vizi by měla směřovat ke konventu, jehož cílem bude připravit Evropskou unii na budoucí desetiletí;

o o

87. pověřuje svého předsedu, aby předal toto usnesení Evropské radě, Radě, Komisi, Soudnímu dvoru Evropské unie, Evropské centrální bance, Účetnímu dvoru, Výboru regionů, Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru a parlamentům a vládám členských států.

MENŠINOVÉ STANOVISKO

v souladu s čl. 56 odst. 3 jednacího řádu,
které předkládají členové ECR Ashley Fox a Kazimierz Michał Ujazdowski

1. Neschopnost Evropské unie účinně řešit současné krize je dokladem toho, že EU na sebe bere více, než dokáže zvládnout. Stala se příliš centralizovanou a ztratila kontakt se svými občany. Dělá toho příliš mnoho a dělá to špatně. Nedávné volby a referenda ukázaly, že veřejnost pohlíží na hodnoty a cíle Unie a na její schopnost tyto cíle plnit s rostoucí skepsí.
2. Evropská unie se musí změnit. Potřebujeme společenství států, které budou spolupracovat v oblastech, v nichž se jejich zájmy shodují.
3. Vyzýváme ke svolání mezivládní konference, která položí základy reformy Evropské unie. Tyto reformy budou respektovat suverenitu jednotlivých členských států. Demokratická legitimita rozhodnutí bude zaručena právem veta a reformovaná Unie bude dostatečně flexibilní, aby dokázala reagovat na měnící se okolnosti a zájmy. Umožní spolupráci mezi členskými státy, které si ji budou přát, ale tato spolupráce se bude zaměřovat pouze na oblasti, kde může mít přidanou hodnotu a být nákladově efektivní. Zajistí přednost politických orgánů před technokratickými institucemi, plné zapojení národních parlamentů a jasný a stručný seznam svěřených pravomocí.

MENŠINOVÉ STANOVISKO

v souladu s čl. 56 odst. 3 jednacího řádu,
které předkládá člen ENF Gerolf Annemans

Skupina ENF se staví proti této zprávě z principiálních důvodů. Dogma a logiku Unie, která neustále rozšiřuje oblast své působnosti a intenzitu své činnosti, dovádí zpravodaj ad absurdum. Je ostatně znám jako zastánce „Spojených států evropských“, tedy myšlenkového směru, který je podle našeho názoru v naprostém rozporu s evropskou identitou, jejímž vůdčím principem musí být prvořadá hodnota národní identity. V tomto principu totiž spočívá síla evropského kontinentu a jen on může být východiskem spolupráce založené na svobodě a dobrovolnosti, až už by tato spolupráce měla jakoukoli formu. Evropská unie, která se ocitla na scestí už od Lisabonské smlouvy, která selhává na tolika frontách a ztratila veškerou důvěryhodnost, se nyní pokouší vyřešit své problémy tím, že bude nadále pokračovat právě v tom, co je prvotní příčinou těchto problémů: v integraci naprosto přehnaného rozsahu. Chceme-li zamezit dalším pohromám, musíme odrazit tento útok na samotnou existenci evropských členských států a obnovit národní suverenitu. To je také jedinou správnou reakcí na výsledky tolika referend o budoucnosti Evropy, které byly dosud ignorovány nebo bagatelizovány.

28.9.2016

STANOVISKO ROZPOČTOVÉHO VÝBORU

pro Výbor pro ústavní záležitosti

k možnému vývoji a změnám současného institucionálního uspořádání Evropské unie (2014/2248(INI))

Navrhovatel: José Manuel Fernandes

NÁVRHY

Rozpočtový výbor vyzývá Výbor pro rozpočtovou kontrolu jako věcně příslušný výbor, aby do svého návrhu usnesení začlenil tyto návrhy:

1. zdůrazňuje, že výzvy uvedené ve strategii Evropa 2020 i nadále přetrvávají a je pravděpodobné, že v následujících letech budou ještě intenzivnější; zejména zdůrazňuje nadřazenou prioritu, kterou představují inteligentní, udržitelný a inkluzivní růst a cíle stanovené v oblasti zaměstnanosti, inovace, vzdělávání, sociálního začlenění a klimatu/energetiky;
2. domnívá se, že má-li být Unie schopna splnit cíle strategie Evropa 2020 a účinně řešit současné i nové výzvy, musí mít k dispozici rozpočet, který je přiměřený pro úkoly, které jsou od ní žádány; má za to, že současná úroveň rozpočtu EU, jež představuje 1 % HDP EU-28, pro dosažení těchto cílů nepostačuje;
3. je přesvědčen, že rozpočet EU musí získat systém skutečných vlastních zdrojů, pro který budou platit zásady jednoduchosti, spravedlnosti a transparentnosti; považuje činnost skupiny na vysoké úrovni pro vlastní zdroje za mimořádně důležitou a očekává od ní včasné, účinné a ambiciózní návrhy; domnívá se, že takový systém by měl omezit podíl příspěvků z HND do rozpočtu EU, a v konečném důsledku opustit přístup „spravedlivého vyrovnání“, který zastávají členské státy; v této souvislosti vyzývá k postupnému odstranění všech typů rabatů;
4. zdůrazňuje, že rozpočet EU musí být jednoduchý, jasný a snadno srozumitelný občanům EU a musí být koordinován s vnitrostátními rozpočty; domnívá se, že tyto zásady by měly tvořit základ výdajové i příjmové části rozpočtu EU;
5. vyzývá k informační kampani, která by zajistila, aby občané v celé Evropě byli lépe informováni o rozpočtu EU, tj. o tom, jak jsou tyto prostředky používány,

i o rozpočtových změnách, které by na ně mohly mít dopad;

6. připomíná řadu prohlášení ve prospěch jednotného sídla Evropského parlamentu, vzhledem k symbolické hodnotě tohoto kroku i úsporám, jichž by se dosáhlo;
7. má za to, že víceletý finanční rámec (VFR) by měl umožňovat maximální flexibilitu, aby bylo možné reagovat na krize a měnící se politické priority; zdůrazňuje v této souvislosti, že ambiciózní přezkum VFR 2014-2020 v polovině období je nezbytný; zdůrazňuje v této souvislosti, že je třeba v rozpočtu EU zpřístupnit všechny mimořádné příjmy plynoucí ze zrušených rozpočtových závazků nebo z pokut udělených v rámci řízení ve věcech hospodářské soutěže;
8. konstatuje, že rozpočet EU je často vyžadován k řešení mimořádných potřeb nebo nových politických priorit, s nimiž se v době přijímání VFR nepočítalo; zdůrazňuje však, že závazky EU je třeba plně respektovat a že žádné nové iniciativy ani potřeby by neměly být financovány na úkor stávajících programů a politik EU; domnívá se, že k tomuto účelu je případně možné uplatňovat zvláštní nástroje VFR, jež je třeba započítávat mimo stropy VFR, jak v prostředcích na závazky tak na platby;
9. zdůrazňuje, že je zapotřebí chránit zásadu jednotnosti rozpočtu, a je znepokojen nedávným odklonem od metody Společenství k mezivládnímu rozhodování, patrným při zřizování satelitních nástrojů ad hoc mimo rozpočet EU, jako jsou svěřenské fondy; zdůrazňuje, že je třeba zajistit parlamentní dohled nad veškerými výdaji EU;
10. zdůrazňuje, že při přijímání nařízení o VFR je třeba uplatnit řádný legislativní postup, aby bylo v souladu s rozhodovacím postupem pro prakticky všechny víceleté programy EU, včetně jejich příslušných finančních přidělů, i s rozpočtem EU; domnívá se, že postup souhlasu Parlamentu odebírá rozhodovací pravomoc, kterou má při přijímání ročních rozpočtů, zatímco pravidlo jednomyslnosti v Radě znamená, že dohoda představuje nejnižší společný jmenovatel založený na potřebě vyhnout se vetu jediného členského státu.

**VÝSLEDEK KONEČNÉHO HLASOVÁNÍ
VE VÝBORU POŽÁDANÉM O STANOVISKO**

Datum přijetí	28.9.2016
Výsledek konečného hlasování	+ : 28 - : 7 0 : 1
Členové přítomní při konečném hlasování	Nedzhmi Ali, Jonathan Arnott, Richard Ashworth, Reimer Böge, Lefteris Christoforou, Jean-Paul Denanot, Gérard Deprez, José Manuel Fernandes, Eider Gardiazabal Rubial, Jens Geier, Esteban González Pons, Ingeborg Gräßle, Iris Hoffmann, Monika Hohlmeier, Bernd Kölmel, Zbigniew Kuźmiuk, Vladimír Maňka, Ernest Maragall, Siegfried Mureşan, Urmas Paet, Pina Picierno, Paul Rübig, Petri Sarvamaa, Patricija Šulin, Eleftherios Synadinos, Paul Tang, Indrek Tarand, Isabelle Thomas, Inese Vaidere, Monika Vana, Daniele Viotti, Auke Zijlstra, Auke Zijlstra
Náhradníci přítomní při konečném hlasování	Andrey Novakov, Nils Torvalds, Marco Valli

13.10.2016

STANOVISKO VÝBORU PRO ROZPOČTOVOU KONTROLU

pro Výbor pro ústavní záležitosti

k možnému vývoji a změnám současného institucionálního uspořádání Evropské unie
(2014/2248(INI))

Navrhovatel: Petri Sarvamaa

NÁVRHY

Výbor pro rozpočtovou kontrolu vyzývá Výbor pro ústavní záležitosti jako věcně příslušný výbor, aby do svého návrhu usnesení začlenil tyto návrhy:

- A. vzhledem k tomu, že transparentnost a kontrola veřejných účtů jsou obecné demokratické zásady, od nichž se EU nemůže odchýlit;
- B. vzhledem k tomu, že všechny orgány a instituce EU by měly být transparentní a měly by se v plném rozsahu zodpovídat občanům EU, pokud jde o využívání finančních prostředků, které jim jako institucím EU byly svěřeny;
- C. vzhledem k tomu, že udělování absolutoria patří ke konceptu zastupitelské demokracie;
  1. domnívá se, že pravomoci Parlamentu, pokud jde o dohled nad prováděním rozpočtu EU a jeho monitorování, jsou klíčovými prvky pro zaručení účinné odpovědnosti orgánů a institucí a měly by proto být posíleny;
  2. zdůrazňuje, že každou změnu pravomocí jednoho či více orgánů a institucí EU by měla doprovázet opatření na ochranu demokratické a finanční odpovědnosti těchto orgánů a institucí a především opatření zajišťující Parlamentu plnou rozpočtovou kontrolu pokaždé, kdy se jedná o finanční zájmy Unie;
  3. konstatuje, že seznam orgánů a institucí uvedený v článku 13 Smlouvy o fungování Evropské unie (SFEU) se liší od seznamu uvedeného v článku 2 finančního nařízení; domnívá se, že finanční nařízení již odráží stávající praxi;
  4. domnívá se, že litera SFEU se v několika případech liší od praxe a ducha Smlouvy; je toho názoru, že tuto nesoudržnost je třeba v souladu se zásadami demokracie a transparentnosti napravit;

5. připomíná, že každý z orgánů a institucí, jak je definován v čl. 2 písm. b) finančního nařízení, může nezávisle provádět svůj oddíl rozpočtu v souladu s článkem 55 finančního nařízení; zdůrazňuje, že tato autonomie obnáší rovněž významnou míru odpovědnosti, pokud jde o využívání přidělených prostředků;
6. poukazuje na to, že má-li Parlament účinně dohlížet na způsob, jakým orgány, instituce a jiné subjekty provádějí rozpočet EU, je třeba, aby všechny tyto orgány v dobré víře a účinněji spolupracovaly s Parlamentem, aby finanční prostředky využívaly naprosto transparentním způsobem a aby každý rok předložily dokument o tom, jaká opatření v návaznosti na doporučení Parlamentu k udělení absolutoria přijaly; vyjadřuje politování nad tím, že Rada se tímto postupem neřídí, a domnívá se, že tento dlouhotrvající stav je neomluvitelný a poškozuje pověst celé Unie;
7. konstatuje, že udělování absolutoria jednotlivým orgánům, institucím a jiným subjektům EU odděleně je dlouholetá praxe, která byla zavedena, aby se zaručila transparentnost a demokratická odpovědnost vůči daňovým poplatníkům v EU, a představuje způsob, jak dohlížet na relevanci a transparentnost využívání finančních prostředků EU; zdůrazňuje, že tím je skutečně zaručena pravomoc a povinnost Parlamentu kontrolovat celkový rozpočet EU; připomíná názor, který Komise vyjádřila v lednu 2014, a sice že všechny orgány a instituce jsou bez výjimky a v plném rozsahu součástí postupu navazujícího na připomínky učiněné Parlamentem při udělování absolutoria a že by měly vždy spolupracovat na zajišťování hladkého průběhu postupu udělování absolutoria;
8. má-li Parlament přijmout k udělení absolutoria informované rozhodnutí, je třeba, aby mu ostatní orgány a instituce přímo předaly své výroční zprávy o činnosti a aby během procesu udělování absolutoria vyčerpávajícím způsobem zodpověděly jeho dotazy;
9. domnívá se, že SFEU musí Parlamentu zajišťovat právo na kontrolu celého rozpočtu EU a nikoli pouze té části, kterou spravuje Komise; naléhavě proto vyzývá, aby kapitola 4 hlavy II – Finanční ustanovení – SFEU byla odpovídajícím způsobem aktualizována tak, aby se práva a povinnosti stanovené v této kapitole vztahovaly v souladu s finančním nařízením na všechny orgány, instituce a jiné subjekty;
10. zdůrazňuje, že všechny členské státy by měly být povinny předkládat každý rok prohlášení o využití finančních prostředků EU;
11. žádá o změnu finančního nařízení s cílem vyjasnit cíle postupu udělování absolutoria a stanovit opatření, která by zajistila dodržování tohoto postupu, včetně případných donucovacích opatření k zajištění příslušných následných kroků, jako jsou sankce; zdůrazňuje, že by tak mělo být učiněno, aby se zaručila odpovědnost orgánů a institucí EU, s cílem chránit finanční zájmy občanů EU; zdůrazňuje, že by v této souvislosti neměly existovat žádné výjimky;
12. uznává zásadní úlohu Účetního dvora při zajišťování dokonalejšího a inteligentnějšího čerpání prostředků z rozpočtu EU, při odhalování podvodů, korupce a protiprávního využívání finančních prostředků EU a při poskytování profesionálního názoru na to, jak lépe nakládat s prostředky EU; připomíná význam úlohy Účetního dvora coby evropského veřejného auditorského úřadu;
13. domnívá se, že vzhledem k významné roli, kterou Evropský účetní dvůr zastává tím, že

provádí audit shromažďování a využívání finančních prostředků EU, je absolutně nezbytné, aby orgány a instituce plně zohledňovaly jeho doporučení;

14. podotýká, že složení Účetního dvora a jeho postup jmenování jsou stanoveny v článcích 285 a 286 SFEU; domnívá se, že Parlament a Rada by měly mít rovnocenné postavení při jmenování členů Účetního dvora, aby byla zajištěna demokratická legitimita, transparentnost a úplná nezávislost těchto členů; vyzývá Radu, aby plně akceptovala rozhodnutí přijatá Parlamentem po slyšení kandidátů nominovaných na členy Účetního dvora;
15. hluboce lituje skutečnosti, že některé postupy jmenování vedly ke konfliktům mezi Parlamentem a Radou, pokud jde o vhodné kandidáty; zdůrazňuje, že – jak stanoví Smlouva – je povinností Parlamentu hodnotit nominované kandidáty; zdůrazňuje, že tyto konflikty by mohly poškodit dobré pracovní vztahy Účetního dvora a výše uvedených orgánů a institucí a mohly by případně velmi vážně narušit věrohodnost, a tím i efektivitu Účetního dvora; je toho názoru, že Rada by měla v duchu dobré spolupráce mezi orgány a institucemi EU akceptovat rozhodnutí, která Parlament přijal na základě provedených slyšení;
16. připomíná četná prohlášení volající po vytvoření jediného sídla Evropského parlamentu vzhledem k symbolické hodnotě takového kroku a úspoře zdrojů, kterou by obnášel;
17. domnívá se, že 60. výročí Římských smluv, které si připomeneme na začátku roku 2017, je skvělou příležitostí k opětovnému zahájení rozpravy na nejvyšší institucionální úrovni, která se zaměří především na to, jak zefektivnit využívání finančních prostředků a mechanismů demokratické kontroly rozpočtu EU.

**VÝSLEDEK KONEČNÉHO HLASOVÁNÍ
VE VÝBORU POŽÁDANÉM O STANOVISKO**

Datum přijetí	12.10.2016
Výsledek konečného hlasování	+: 20 -: 2 0: 1
Členové přítomní při konečném hlasování	Nedzhmi Ali, Louis Aliot, Dennis de Jong, Martina Dlabajová, Luke Ming Flanagan, Ingeborg Gräble, Verónica Lope Fontagné, Monica Macovei, Dan Nica, Georgi Pirinski, Petri Sarvamaa, Bart Staes, Marco Valli, Derek Vaughan, Anders Primdahl Vistisen, Tomáš Zdechovský
Náhradníci přítomní při konečném hlasování	Richard Ashworth, Karin Kadenbach, Andrey Novakov, Markus Pieper, Julia Pitera, Miroslav Poche, Patricija Šulin

**VÝSLEDEK KONEČNÉHO HLASOVÁNÍ
V PŘÍSLUŠNÉM VÝBORU**

Datum přijetí	8.12.2016
Výsledek konečného hlasování	+: 16 -: 5 0: 1
Členové přítomní při konečném hlasování	Mercedes Bresso, Elmar Brok, Fabio Massimo Castaldo, Richard Corbett, Pascal Durand, Danuta Maria Hübner, Ramón Jáuregui Atondo, Constance Le Grip, Jo Leinen, Paulo Rangel, Barbara Spinelli, Cláudia Ťapardel, Kazimierz Michał Ujazdowski, Guy Verhofstadt, Rainer Wieland
Náhradníci přítomní při konečném hlasování	Gerolf Annemans, Ashley Fox, Charles Goerens, Jérôme Lavrilleux, Viviane Reding
Náhradníci (čl. 200 odst. 2) přítomní při konečném hlasování	Inés Ayala Sender, Ramón Luis Valcárcel Siso